

- Som landskapsvernområde ville platået være varig sikret mot arealinngrep og nedbygging, skriver innsenderne om Tanumplatået, her med Stovivannet.

FOTO: SVEIN HOLO

Stolt over naturen i Bærum

VERN

Kari Balke Øiseth og Bjørg Petra Brekke

Naturvernforbundet i Bærum

Bærum har «alt»: Godt klima, kalkrik berggrunn og marine avsetninger har gitt oss en unik natur og flotte kulturlandskap. Dette må vi ta vare på!

FNs naturavtale forplikter Norge til å ta vare på, restaurere og verne naturmangfold. Regjeringen har nettopp lagt frem en melding til Stortinget om oppfølging av naturavtalen. I meldingen blir mye av oppfølgingen overlatt til kommunene.

Bærum har derfor et stort ansvar - og dette ansvaret må kommunen følge opp, også med trangere budsjettammer. Oslofjorden må reddes, kampen mot fremmedarter må fortsette,

og arealforvaltningen må sette naturen i sentrum.

For nærmere 50 år siden sørget staten for å verne Kolsås-Dælivann som landskapsvernområde. Det er nok kommunen glad for i dag, selv om de den gangen heller ville bygge villager, ridehall og golfbane.

Nå mener vi at Tanumplatået bør stå for tur. Takket være ildsjeler er dette platået ikke nedbygd, og det står på Riksantikvarens liste over kulturhistoriske landskap av nasjonal interesse.

Som landskapsvernområde ville platået være varig sikret mot arealinngrep og nedbygging. Landbruksdriften kan selvsagt fortsette, det er jo den som har skapt det unike landskapet.

I Bærum har vi også mye av det som i naturmangfoldloven kalles utvalgte naturtyper. Det

betyr at de er sjeldne og viktige. I praksis skal da alt som kan påvirke dem, vurderes ekstra nøye.

To av disse flotte naturtypene er kalklindeskog og åpen grunn-

«Bærum har derfor et stort ansvar – og dette ansvaret må kommunen følge opp, også med trangere budsjettammer.»

lendt kalkmark, som begge er sterkt truet.

Kalklindeskogen er en antikvit, nærmest. De eldste kalklindeskogene i Norge kan være

6.000–7.000 år gamle. De få og små kalklindeskogene vi har igjen, kan være rester av selve «urnaturen» i Oslofjord-området.

I Bærum er det 11 små lokaliteter, ifølge Naturbase. Vi finner dem blant annet på Ostøya, Gyssestad, Nesveien, Oksenøya og i skrenten på Løkkeåsen langs Engervannet.

Skogtypen finnes nesten bare i Norge, og over 100 arter på den norske rødlista lever i kalklindeskogen. Noen insekter, men flest sopper. Papegøyerørsopp, osloslørsopp og lindeslørsopp for eksempel, finnes bare her.

Åpen grunnlendt kalkmark er åpne, treløse kalkberg med tynt jordlag. Vi finner dem i strandsonen i Bærum. Her lever et stort mangfold av planter, sopp og insekter, noen av dem er blant de mest sjeldne vi har.

En av artene er den vakre planten dragehode, som er eneste hjem for dragehodeglansbillen. Miljødirektoratet har faktisk laget en egen handlingsplan for å ta vare på disse to artene.

Som kalklindeskogen, er også åpen grunnlendt kalkmark en sterkt truet naturtype, både på grunn av nedbygging og fordi den blir invadert av fremmedarter.

I Naturvernforbundet i Bærum er vi opptatt av at vi som bor i Bærum, må være stolte av naturen vår. Da vil vi også ønske å ta vare på den.

Derfor inviterer vi, i samarbeid med biblioteket på Bekkestua, til en multimediekveld om «Naturperler i Bærum» onsdag 6. november kl. 19.00. Der vil vi blant annet få oppleve Tanumplatået og kystlandskapet med grunnlendt kalkmark.

Til politikerne: Mange innbyggere trenger små bibliotek

Etter et yrkesliv som bibliotekar, store deler som avdelingsleder/fagansvarlig på Høvik bibliotek, ser jeg til min sorg at nedleggelse igjen er aktuelt.

Jeg er ikke forundret. I min tid ble det jevnlig tatt små og store grep som prioriterte de store på bekostning av de små filialene. Færre åpningstimer, stengt i ferier, langt færre bøker og mye mindre areal.

Slik får de minste filialene færre besøk. Så ble og blir dette brukt som argument for å legge ned.

Innad i bibliotekmiljøet er det flere retninger for hvordan vi kan organisere driften og fordele ressursene.

En går ut på å bygge store, sentrale bibliotek. Ideen er at folk skal reise fra hele kommunen for å komme til storslåtte og meget velfylte bygg med mange rom.

Det å samle ressursene på store bibliotek vil ofte være noe

en bibliotekledelse ønsker seg.

Så har du retningen som dreier seg om å bringe bibliotekene nærmere folk. Ja, nærmere dem biblioteket er til for: innbyggerne. Der biblioteket på en annen måte blir en del av lokalmiljøet.

Det handler ikke minst om ønsket om å trekke til seg også dem som av varierte grunner ikke kommer seg til et stort, sentralt bibliotek, men som virkelig trenger en møteplass med gratis, stimulerende innhold.

Mange har fått øynene opp for verdien av små, lokale bibliotek. Min fødeby Bergen har i år åpnet flere nye filialer. Her er den fantastiske vakre begrunnelsen:

«Det overordnede målet med bydelsbibliotekene har vært å heve kvaliteten på det offentlige tilbudet for innbyggere i disse områdene, og skape et sted som tar rollen som det tredje rom mellom hjem og skole/arbeid - en stue for alle i by-

delen og nabolaget - som er universelt utformet og der alle er velkomne».

Ikke alle i biblioteksektoren evner å se denne funksjonen. Ønsket om store, flotte bibliotek med mye personale og svært lange åpningstider kan skygge for perspektivet om at lite kan være mer enn godt nok, og for noen faktisk best.

Bibliotek er mer enn bøker, mange mister mye når et lokalt bibliotek stenges:

- Eldre som ikke kan dra langt, men som besøker biblioteket daglig.
- Engstelige mennesker som ikke trives i store lokaler, kan finne trygghet og stimulans i et lite bibliotek.
- Barn som er for små til å dra med buss alene, kan stikke innom sitt lokale bibliotek og fylle sekken med bøker før de går eller sykler hjem. Å legge ned bibliotek betyr

også at muligheten til å bruke meråpent forsvinner.

Med nedleggelse blir Bærum bibliotek dessverre et tilbud færre oppsøker.

Administrasjonen hevder det vil gjøre minst skade å legge ned de små bibliotekene. Jeg finner ikke pålitelig belegg for denne påstanden.

Etter å ha drevet Høvik bibliotek med kun ett årsverk gjennom hele 2005, slo bibliotekets ledelse, ansatte og kommunestyre fast at ett årsverk var for lite, og at to årsverk var en ønsket nedre grense.

Bærum bibliotek vil etter kuttet sitte igjen med godt og vel 40 årsverk, slik jeg skjønner det.

Hvis kommunestyret går for lokalmiljøets forslag om å kutte forholdtvis, vil Eiksmarka og Høvik kunne drive videre samtidig som det er nok igjen til å drive de store med rause åpningstider.

- Bibliotek er mer enn bøker, mange mister mye når et lokalt bibliotek stenges, skriver Signe Nordenborg. Hun jobbet i mange år på Høvik bibliotek, her tilbake i 2007. FOTO: FREDDY NILSEN

Signe Nordenborg
Stabekk, tidligere avdelingsleder på Høvik bibliotek